

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	8
Natuurbescherming	10
Waterwet	10
Ambtenarenrecht	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Bestuursrecht overig	14
AVG	14
Basisregistratie personen	15
Kansspelen	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Procesrecht	25
Richtlijnen en verordeningen	26
Vreemdelingenbewaring	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 714

ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3953](#)

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard.

Awb 8:69, 8:77

BEROEPSPROCEDURE. BEROEPSGRONDEN. Verlening omgevingsvergunning. I.c. wordt onder meer overwogen dat de rechtbank in de uitspraak gemotiveerd is ingegaan op de beroepsgronden van appellante over de vervuilde grond op de bouwlocatie, de daarmee samenhangende gezondheidsrisico's en het gestelde risico op schade. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank over deze gronden en in de onder 6.4 tot en met 6.6 van de aangevallen uitspraak opgenomen overwegingen, waarop dat oordeel is gebaseerd. Zij voegt daaraan nog toe dat uit de artikelen 8:69 en 8:77 van de Awb niet volgt dat de bestuursrechter in zijn uitspraak op alle aangevoerde argumenten afzonderlijk moet ingaan. Dat is alleen anders als een niet-besproken argument tot een ander oordeel had moeten leiden, maar dat heeft appellante in hoger beroep niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank heeft zich dus mogen beperken tot de kern van de door appellante naar voren gebrachte gronden.

JnB 2026, 715

ABRS, 01-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3798](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Awb

GOEDE PROCESORDE. Verhalen kosten bestuursdwang. I.c. wordt geoordeeld dat het in strijd is met een goede procesorde om de in hoger beroep overgelegde stukken bij de beoordeling te betrekken. In beginsel is het mogelijk om in hoger beroep nieuwe (bewijs)stukken over te leggen. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 17-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2853](#). Wel kan er een belemmering zijn om die stukken mee te nemen als die verwijtbaar laat komen. [wederpartij] heeft tijdens de bezwaarprocedure al op de onjuistheid van de overgelegde envelop als bewijsstuk gewezen. Hetzelfde geldt voor het overzicht uit de verzendadministratie in verband met de verzending per gewone post. Het college had dit eerder kunnen en dus moeten inbrengen. Het nu accepteren van die stukken zou maken dat het aan [wederpartij] is om met feiten en omstandigheden te komen op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld of het stuk is ontvangen of aangeboden. Dat kan bijna vier jaar na dato redelijkerwijs niet van haar worden verwacht. Hierdoor is [wederpartij] door het college benadeeld in haar bewijspositie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 716

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3948](#)

raad van de gemeente Moerdijk, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:11, 6:22

Omgevingswet 11.7, 16.93, 16.107

Omgevingsbesluit 7.6

OMGEVINGSWET. ONTEIGENINGSBESCHIKKING. BEKRACHTIGINGSVERZOEK.

TERINZAGELEGGING LOGBOEK. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking. Er is geen reden om, in weerwil van het bepaalde in artikel 7.6 van het Omgevingsbesluit, aan te nemen dat op artikel 3:11 van de Awb de verplichting voor het bestuursorgaan kan worden gebaseerd om het verwervingslogboek als onderdeel van de op het te nemen besluit betrekking hebbende stukken ter inzage te leggen.

Het bepaalde in artikel 16.107, aanhef en onder a, van de Omgevingswet staat er, gelet op de schakelbepalingen van artikel 16.113, eerste lid, van de Omgevingswet en artikel 16.117, tweede lid, onder a, van de Omgevingswet, niet aan in de weg dat in de gevallen waarin aan de voorwaarden van artikel 6:22 van de Awb is voldaan, in de bekrachtigingsprocedure die bepaling kan worden toegepast.

NOODZAAK. MINNELIJK OVERLEG. De Omgevingswet waarborgt bij onteigening voor de eigenaar een volledige schadeloosstelling in geld. De Omgevingswet kent bij onteigening geen recht op compensatie anders dan in geld, zoals bijvoorbeeld door middel van het aanbieden van vervangende grond in een grondruil. Indien de onteigende te kennen geeft dat hij bij onteigening geheel of gedeeltelijk gecompenseerd wil worden door middel van de verwerving in eigendom van vervangende grond, zal de mogelijkheid om deze wens te honoreren als onderdeel van de op de voet van artikel 11.7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet vereiste redelijke poging tot minnelijke verwerving onderzocht moeten worden, veelal in overleg met andere publieke of particuliere grondeigenaren, en zal de onteigenaar van dat onderzoek aan de eigenaar verslag moeten doen. Bij dat onderzoek mag de onteigenaar zijn eigen, op de urgentie van de verwezenlijking van de beoogde vorm van ontwikkeling, gebruik of beheer van de fysieke leefomgeving toegesneden, planning betrekken.

[...] Ter inzagelegging logboek van het minnelijk overleg

[...] 16. Artikel 7.6 van het Omgevingsbesluit bepaalt welke stukken met de ontwerp-ontegeningsbeschikking ter inzage moeten worden gelegd. Het verwervingslogboek is daarbij niet vermeld. [appellant sub 1] heeft op de zitting verklaard dat hij zijn betoog dat het verwervingslogboek ter inzage had moeten worden gelegd, baseert op artikel 3:11, eerste lid, van de Awb. Het gaat hem er in de kern om dat hij kan zien welk ontwerpbesluit, met welke bijlagen, aan de raad ter besluitvorming wordt voorgelegd. Zou het verwervingslogboek destijds op de voet van artikel 3:11 Awb met het ontwerpbesluit ter inzage zijn gelegd, dan had hij de inhoud van dat logboek, met de verwijzingen naar zijn wens om tot kavelruil te komen, nader onder de aandacht van de raad kunnen brengen, aldus [appellant sub 1].

16.1. De Afdeling overweegt hierover als volgt. Artikel 3:11 van de Awb bepaalt als hoofdregel dat het bestuursorgaan het ontwerp van het te nemen besluit, met de daarop betrekking hebbende stukken die redelijkerwijs nodig zijn voor een beoordeling van het ontwerp, ter inzage legt. Er is geen reden om, in weerwil van het bepaalde in artikel 7.6 van het Omgevingsbesluit, aan te nemen dat op artikel 3:11 van de Awb de verplichting voor het bestuursorgaan kan worden gebaseerd om het verwervingslogboek als onderdeel van de op het te nemen besluit betrekking hebbende stukken ter inzage te leggen. Voor zover [appellant sub 1] aanvoert dat hij wil kunnen controleren of de raad wel op de hoogte wordt gesteld van zijn tegenwerpingen (op voorhand) tegen het ontwerp-onteygeningsbesluit, overweegt de Afdeling dat in het ontwerp van het te nemen besluit nog niet behoeft te worden ingegaan op reeds bekende zienswijzen van belanghebbenden (vgl. HR 5 januari 2018, [ECLI:NL:HR:2018:7](#), onder 3.5.6). Belanghebbenden kunnen aan de hand van het ontwerp-onteygeningsbesluit zienswijzen indienen, die het bestuursorgaan bij het te nemen ontteygeningsbesluit dient te betrekken.

16.2. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte aangenomen dat de ontteygeningsbeschikking niet volgens de wettelijke voorschriften is voorbereid, ofwel door het verwervingslogboek niet op de voet van artikel 3:11 van de Awb of artikel 7.6 van het Omgevingsbesluit met de ontwerp-beschikking ter inzage te leggen, ofwel door te verzuimen belanghebbenden op enigerlei wijze te wijzen op de mogelijkheid om een kopie van het logboek (en bijlagen) dat specifiek betrekking heeft op die belanghebbende, op te vragen. De vraag of een geconstateerd gebrek in de voorbereiding van het ontteygeningsbesluit met toepassing van artikel 6:22 van de Awb mocht worden gepasseerd, in het licht van het bepaalde in artikel 16.107, aanhef en onder a, van de Omgevingswet, behoeft in dit geding dus geen beantwoording. Zie daarover hierna onder 16.5.

16.3. Voor wat betreft het betoog van [appellant sub 1] dat de raad geen kennis heeft kunnen nemen van het complete verwervingslogboek, overweegt de Afdeling als volgt. De raad heeft op de zitting, onder verwijzing naar verschillende bijlagen bij het raadsvoorstel, het standpunt ingenomen dat hij ten tijde van de besluitvorming, mede aan de hand van de door [appellant sub 1] ingediende zienswijze, geïnformeerd was over het verloop van de onderhandelingen, inclusief de wens van [appellant sub 1] om gecompenseerd te worden in vervangende grond. [appellant sub 1] heeft, ook op de zitting, geen aanknopingspunten naar voren gebracht die maken dat aan dit standpunt van de raad zou moeten worden getwijfeld.

[...] 16.5. Voor de rechtspraak voegt de Afdeling aan het voorgaande nog het volgende toe. Het bepaalde in artikel 16.107, aanhef en onder a, van de Omgevingswet staat er, gelet op de schakelbepalingen van artikel 16.113, eerste lid, van de Omgevingswet en artikel 16.117, tweede lid, onder a, van de Omgevingswet, niet aan in de weg dat in de gevallen waarin aan de voorwaarden van artikel 6:22 van de Awb is voldaan, in de bekrachtigingsprocedure die bepaling kan worden toegepast.

Noodzaak ontteygening: minnelijk overleg

[...] 18. De Afdeling stelt bij de beoordeling van dit betoog voorop dat de Omgevingswet bij ontteygening voor de eigenaar een volledige schadeloosstelling in geld waarborgt. De Omgevingswet kent bij ontteygening geen recht op compensatie anders dan in geld, zoals bijvoorbeeld door middel van het aanbieden van vervangende grond in een grondruil. Indien de ontteygende te kennen geeft dat hij bij ontteygening geheel of gedeeltelijk gecompenseerd wil worden door middel van de verwerving in eigendom van vervangende grond, zal de mogelijkheid om deze wens te honoreren als onderdeel van de op de voet van artikel 11.7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet

vereiste redelijke poging tot minnelijke verwerving onderzocht moeten worden, veelal in overleg met andere publieke of particuliere grondeigenaren, en zal de onteigenaar van dat onderzoek aan de eigenaar verslag moeten doen. Bij dat onderzoek mag de onteigenaar zijn eigen, op de urgentie van de verwezenlijking van de beoogde vorm van ontwikkeling, gebruik of beheer van de fysieke leefomgeving toegesneden, planning betrekken.

19. [appellant sub 1] heeft de weergave door de rechtbank van het verloop van de onderhandelingen, zoals weergegeven onder 9 hiervoor, in hoger beroep niet betwist. Uit dat verloop blijkt dat de gemeente met [appellant sub 1] in het kader van de minnelijke onderhandelingen ter voorkoming van onteigening met hem heeft gesproken over de mogelijkheid van het ter beschikking stellen van ruilgrond. Dit heeft op 22 maart 2023 geleid tot een concreet aanbod waarin een kavelruil met een perceel in Willemstad was betrokken. Dat aanbod heeft niet geleid tot overeenstemming, en is uiteindelijk vervallen omdat een reactie van [appellant sub 1] uitbleef. Voor zover [appellant sub 1] er in hoger beroep over klaagt dat de gemeente niet serieus is ingegaan op door hem zelf aangeboden percelen en dat de rechtbank dit heeft miskend, heeft de raad er op gewezen dat de gemeente [appellant sub 1] na onderzoek heeft meegedeeld dat het Rijksvastgoedbedrijf niet bereid was om de door [appellant sub 1] als ruiloptie gewenste grond te verkopen aan de gemeente, dat de gemeente over het perceel gemeente Klundert, sectie A nummer 1919 al contractuele afspraken met een derde partij had gemaakt, dat [appellant sub 1] over twee agrarische percelen in Moerdijk die destijds op Funda stonden desgevraagd had laten weten daarin geen interesse te hebben, waarbij die percelen ook naar het oordeel van de taxateur van de gemeente qua grootte, kwaliteit en ligging niet toereikend waren, en dat de volkstuinen geen optie zijn omdat deze nog volop in gebruik zijn en de gemeente deze gronden niet wil afstaan. [appellant sub 1] heeft hier, ook in hoger beroep, niets tegenover gesteld.

Anders dan [appellant sub 1] stelt, omvat, indien de eigenaar de wens te kennen heeft gegeven om geheel of gedeeltelijk gecompenseerd te worden door middel van de verwerving in eigendom van vervangende grond, het onderzoek als bedoeld onder 18 hiervoor in het algemeen niet dat de gemeente steeds gehouden is om eigener beweging makelaars in de omgeving te benaderen met de vraag of er misschien gronden in de stille verkoop staan. Dat geldt in het bijzonder niet in geval, zoals in deze zaak aan de orde, de gemeente in haar onderzoek beschikbare ruilgrond aantreft, zij deze beschikbaarheid verwerkt in een concrete aanbieding, en [appellant sub 1] daarop niet of niet tijdig reageert.

19.1. [appellant sub 1] heeft in hoger beroep niet betwist dat de gemeente aan hem diverse biedingen in geld heeft gedaan. Ook die biedingen hebben niet geleid tot overeenstemming over minnelijke verwerving, omdat de gemeente daarop geen inhoudelijke reactie van [appellant sub 1] ontving. In hoger beroep stelt [appellant sub 1] dat de verwerving van zijn perceel voor hem bespreekbaar is geweest op voorwaarde dat compensatie plaatsvindt door middel van het ter beschikking krijgen van ruilgrond. Daaruit volgt, naar het oordeel van de Afdeling, dat [appellant sub 1] zelf niet werkelijk heeft open gestaan voor een aanbod gebaseerd op een volledige schadeloosstelling in geld.

19.2. Anders dan [appellant sub 1] in hoger beroep aanvoert, kan van het gevoerde minnelijke overleg ten slotte niet gesteld worden dat het onvoldoende serieus is gevoerd om de enkele reden dat het niet gelukt is elkaar te vinden in een minnelijke verwerving op basis van kavelruil, en deze uitkomst voor hem teleurstellend is. Dat de inspanningen niet tot het door [appellant sub 1] gewenste resultaat hebben geleid, betekent niet dat er onvoldoende serieus minnelijk overleg is geweest. [...]

JnB 2026, 717

ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3960](#)

college van burgemeester en wethouders van Simpelveld.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, lid 2 aanhef en onder a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25, 2.26, 2.27 lid 1 aanhef en onder b onder 1°

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. (TECHNISCHE) BOUWACTIVITEIT.

Schriftelijke bouwstop en last onder dwangsom. I.c. heeft de rechtbank terecht overwogen dat voor de gestarte bouwwerkzaamheden aan het dak een omgevingsvergunning nodig is voor de bouwactiviteit als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Ow. Aangezien onderdelen van de draagconstructie zijn gesloopt en daarna vervangen, is sprake van het wijzigen van de draagconstructie als bedoeld in artikel 2.27, eerste lid, aanhef en onder b, onder 1°, van het Bbl. Dat de bestaande constructieve onderdelen zijn vervangen door nagenoeg dezelfde nieuwe onderdelen en zowel de omvang van de constructie als de wijze waarop de constructie is gebouwd na afronding van de verbouwing zo goed als hetzelfde zal zijn, doet er niet aan af dat de draagconstructie is gewijzigd. Iets wat fysiek aanwezig was, is verwijderd en vervangen door iets anders. Daarmee wijzigt de constructie. Aangezien de vereiste omgevingsvergunning niet is verleend, is sprake van een overtreding.

JnB 2026, 718

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 06-07-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:4762](#)

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27 lid 1 onder a, 11.46 lid 1 onder b en d

OMGEVINGSWET. NATUUR. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. Verlenen omgevingsvergunning met voorschriften voor het verrichten van flora- en fauna-activiteiten o.m. om de gewone dwergvleermuis opzettelijk te verstoren in het kader van slopen van bebouwing voor nieuwbouw. Het verzoek om schorsing wordt afgewezen. Bij wijze van voorlopige voorziening wordt expliciet verboden dat stripwerkzaamheden worden verricht voordat het ongeschikt maken van de vleermuisverblijfplaatsen is uitgevoerd conform voorschrift 12 van de omgevingsvergunning. Het uitvoeren van die werkzaamheden, in de wetenschap dat er hoogstwaarschijnlijk vleermuizen in de bebouwing aanwezig zijn in verband met de kraamperiode, mede gelet op de getroffen voorlopige voorziening, wordt beschouwd als een overtreding van de specifieke zorgplicht in 11.27 eerste lid onder a, van het Bal. Nu hoogstwaarschijnlijk vleermuizen aanwezig zijn en de bebouwing op korte termijn ongeschikt wordt gemaakt voor vleermuizen, kan van vergunninghouder redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor die tijd geen werkzaamheden uitvoert teneinde verstoring van de vleermuizen te voorkomen.

JnB 2026, 719

Tussenuitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 02-07-2026,

[ECLI:NL:RBMNE:2026:3907](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Dronten, verweerder.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen tijdelijke omgevingsvergunning voor bouwen van 30 woonunits voor huisvesting arbeidsmigranten. Eisers vrezen door de woonunits in hun agrarische bedrijfsvoering, waarbij gewasbeschermingsmiddelen worden toegepast, te worden belemmerd. I.c. zijn er twee gebreken in de besluitvorming. Het ene gebrek is dat de units 1 en 16 zich bevinden binnen de spuitzone en niet als zodanig vergund hadden mogen worden. De poging van het college om dit te ondervangen met het voorschrift dat deze units niet gebruikt mogen worden voor langdurig verblijf is te onbepaald. Het andere gebrek is dat de vergunning er in voorziet dat gronden binnen de spuitzone zullen worden ingericht als tuin, zonder dat met een zichtbare afscheiding in de vorm van een hek of haag wordt voorkomen dat personen daarbinnen gaan verblijven. Gelegenheid wordt gegeven om de gebreken in de bestreden besluiten te herstellen en een voorlopige voorziening wordt getroffen.

JnB 2026, 720

MK Rechtbank Gelderland, 24-06-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:4927](#)

college van burgemeester en wethouders van Wageningen.

Omgevingswet 5.40 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.97 lid 1

OMGEVINGSWET. MBA. GELUIDGRENSWAARDEN. Afwijzing verzoek wijziging voorschriften revisievergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het college in redelijkheid voorschrift 15.1 niet heeft hoeven wijzigen. Weliswaar hebben eisers aan de hand van een deskundigenrapport onderbouwd dat de geluidbelasting als gevolg van het wegvallen van de asfaltactiviteiten in ieder geval in de avond- en nachtperiode minder wordt, maar dat betekent nog niet dat het college ook gehouden was om dit voorschrift te wijzigen. Het college heeft namelijk beleidsruimte om een voorschrift al dan niet te wijzigen met het oog op significante milieuverontreiniging. En met inachtneming van die beleidsruimte heeft het college onderbouwd dat ook bij het geldende, onherroepelijke, geluidvoorschrift sprake is van een (voor eisers) aanvaardbare situatie. Onder die omstandigheid heeft het college er in dit geval in redelijkheid voor kunnen kiezen het belang van het bedrijf tot conservering van de huidige geluidruimte zwaarder te laten wegen dan het belang van eisers bij een vermindering van de geluidsbelasting.

Overige jurisprudentie Omgevingswet (milieu):

- Voorzieningenrechter ABRS, 30-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3774](#);

- Rechtbank Midden-Nederland, 16-06-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3289](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 721

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3967](#)

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren en de raad van de gemeente De Fryske Marren, appellanten.

Wet algemene bepalingen Omgevingsrecht (Wabo) 2.20a

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VVGB. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. Weigering omgevingsvergunning voor reclamemast McDonald's-restaurant met een hoogte van 30m. De raad heeft de voor het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning vereiste verklaring van geen bedenkingen (vvgb) geweigerd. I.c. wordt overwogen dat de raad bij de vaststelling van het bestemmingsplan "Joure - Entree Joure" rekening heeft gehouden met het belang van de exploitant van het restaurant bij een reclamemast die zichtbaar is voor gebruikers van het verkeersknooppunt, zodat weggebruikers worden geattendeerd op de aanwezigheid van dat restaurant. Met het oog op dat belang heeft de raad een reclamemast van maximaal 20 m hoog mogelijk gemaakt. Dat plan is onherroepelijk geworden door een uitspraak van de Afdeling van 30-03-2016. Geoordeeld wordt dat de raad niet was gehouden om mee te werken aan een nog hogere mast. De motivering van de raad dat de ruimtelijke effecten, afgewogen tegen het belang van de exploitant, daarvoor te groot zijn, worden afdoende geacht.

JnB 2026, 722

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3977](#)

college van burgemeester en wethouders van Geldrop-Mierlo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

bestemmingsplan "Buitengebied Geldrop-Mierlo"

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. BIJEN. AGRARISCHE BESTEMMING. Last onder dwangsom staken exploiteren bijenhouderij. Geoordeeld wordt dat het houden van bijen in dit geval een vorm van agrarische bodemexploitatie is als bedoeld in de planregels. Het college was niet bevoegd om handhavend op te treden tegen het gebruik van de gronden met de bestemming "Agrarisch" voor het exploiteren van een bijenhouderij.

[...] 8.4. Artikel 3.1 van de planregels luidt:

"De voor 'Agrarisch' aangewezen gronden zijn bestemd voor:

a agrarische doeleinden, in de vorm van agrarische bodemexploitatie met bijbehorende voorzieningen; [...]

8.5. Tussen partijen is in geschil of het houden van bijen en het gebruik van bijenkasten valt onder agrarische bodemexploitatie. De Afdeling stelt vast dat de planregels geen definitie geven van agrarische bodemexploitatie. In artikel 1, onder 11, van de planregels is het begrip agrarisch bedrijf wel gedefinieerd, namelijk: "bedrijf dat gericht is op het voortbrengen van producten door middel van het telen van gewassen of het houden van dieren". Maar dit zegt nog niet direct iets over de betekenis van agrarische bodemexploitatie. Artikel 3.1 van de planregels is echter gelet op de overige planregels voldoende duidelijk. Op grond van artikel 3.3.1 en artikel 3.3.2 van de planregels kan het college binnen de bestemming "Agrarisch" ten behoeve van agrarisch gebruik een omgevingsvergunning verlenen voor de bouw van een schuilgelegenheid voor vee of voor de bouw van een rijbak. De Afdeling leidt hieruit af dat agrarische bodemexploitatie ook de exploitatie van de

bodem door het houden van dieren omvat. Artikel 3.1 van de planregels noemt geen specifieke vormen van agrarisch gebruik, zoals akkerbouw, veeteelt of glastuinbouw. Het begrip agrarische bodemexploitatie moet daarom ruim worden geïnterpreteerd. Verschillende vormen van agrarisch gebruik zijn mogelijk, waaronder het houden van dieren en dus ook bijen. Bijen gebruiken het perceel voor het verzamelen van nectar en het bestuiven van bloemen, planten en bomen en zij produceren honing. Honing is een agrarisch product. Daarom is het houden van bijen in dit geval een vorm van agrarische bodemexploitatie.

8.6. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college bevoegd was om handhavend op te treden tegen het gebruik van de gronden met de bestemming "Agrarisch" voor het exploiteren van een bijenhouderij. [...]

JnB 2026, 723

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 26-06-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:5174](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. AFMETINGEN UITBOUW. Last onder dwangsom gericht op het verwijderen van zonder vergunning gebouwde bouwwerken. Eisers betogen dat het college in de nieuwe beslissing op bezwaar niet had mogen afwijken van de uitspraak van de rechtbank van 16-12-2025, waarin is overwogen dat tussen partijen niet in geschil is dat de uitbouw een diepte heeft van 30 centimeter in de groenzone. Het college is tegen deze uitspraak niet in hoger beroep gegaan. De voorzieningenrechter volgt het college in zijn standpunt dat hij niet aan de gestelde diepte van 30 centimeter is gebonden bij de feitelijke vaststelling van de oppervlakte van de uitbouw. Uit vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechters volgt dat indien een bestuursorgaan niet (tijdig) is opgekomen tegen een uitspraak van de rechtbank waarin deze - uitdrukkelijk en zonder voorbehoud - een rechtsoordeel heeft gegeven ten aanzien van hetgeen het bestuursorgaan aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, het gezag van de rechterlijke uitspraak waartegen geen rechtsmiddel is aangewend vergt dat in het vervolg van de procedure wordt uitgegaan van de juistheid van de aan de vernietiging ten grondslag gelegde overwegingen. Dit kan naar zijn aard echter alleen maar zien op rechtsoordelen in een uitspraak, niet op een blote weergave van feiten, zoals de rechtbank die heeft gezien. De door eisers aangehaalde rechtspraak geldt dus niet voor de, inmiddels onjuist gebleken, feitelijke aanname dat de overschrijding maar 30 centimeter zou betreffen. Het college mocht in het nieuwe besluit dus een andere overschrijding hanteren.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 01-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3815](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 29-06-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:6239](#);
- MK Rechtbank Noord-Holland, 22-01-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:7672](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 724

MK Rechtbank Overijssel, 30-06-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:3715](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13a, 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. PAS-MELDERS. AANVRAAG.

LEGALISATIE. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaren tegen buiten behandeling laten van ingebrekestellingen van PAS-melders wegens het niet tijdig beslissen op de door hen gedane verzoeken om legalisatie. Volgens het college zou geen sprake zijn van een aanvraag. I.c. wordt geoordeeld dat de legalisatieverzoeken als aanvragen in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb moeten worden aangemerkt omdat deze zijn gericht op het verkrijgen van een vergunning op grond van de Wet natuurbescherming. Dat het college deze verzoeken heeft geplaatst in het kader van een aanmelding voor een afzonderlijk legalisatieprogramma, doet daaraan niet af. Een dergelijk onderscheid tussen aanmelden en aanvragen kent geen basis in de Awb. De beroepen zijn gegrond. Het college dient alsnog te besluiten op de aanvragen van de PAS-melders.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3958](#);

- ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3959](#);

- MK Rechtbank Rotterdam, 28-05-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:7325](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2026, 725

MK CRvB, 18-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:822](#)

staatssecretaris van Defensie.

Besluit Aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (Besluit AO/IV) 2, 7

MILITAIR AMBTENARENRECHT. WARMWEERTRAINING. LETSEL. INVALIDITEITSPENSIOEN.

De staatssecretaris heeft terecht geen dienstverband aanvaard voor het letsel aan de rechterenkel. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.2. Appellant kan zich niet verenigen met het oordeel van de rechtbank dat de warmweertraining, waarbij een sprong uit een helikopter moest worden gemaakt, niet aangemerkt kan worden als ‘onder oorlog nabootsende omstandigheden in de praktijk brengen van theoretisch onderwezen bekwaamheden, teneinde aldus de bedrevenheid in het uitvoeren van oorlogstaken te verwerven, op te voeren, of te onderhouden’. [...]

4.4. De rechtbank heeft over het ontbreken van oorlogsnabootsende omstandigheden bij de warmweertraining in [plaats] in 2007 overwogen dat uit de beschikbare stukken niet kan worden afgeleid dat de warmweertraining werd verricht onder nabootsing van bijzondere omstandigheden, zoals die zich daadwerkelijk bij operationeel optreden in een oorlogssituatie kunnen voordoen en waarbij deze bijzondere omstandigheden een verhoogd risico op letsel met zich hebben meegebracht. Het feit dat appellant uit een helikopter is gesprongen is daartoe op zichzelf onvoldoende. Niet is gebleken dat niet alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen tijdens de oefening werden gehandhaafd. Appellant heeft in hoger beroep geen wezenlijk nieuwe of andere gronden naar voren gebracht of redenen vermeld waarom de rechtbank tot een ander oordeel had moeten komen. De rechtbank heeft de beroepsgronden in de aangevallen uitspraak afdoende besproken en genoegzaam gemotiveerd waarom deze niet leiden tot een vernietiging van het bestreden besluit. De Raad onderschrijft de overwegingen van de rechtbank en maakt deze tot de zijne. [...]

4.5. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd, voor zover aangevochten. Dit betekent dat de staatssecretaris terecht geen dienstverband heeft aanvaard voor het letsel aan de rechter enkel en het bestreden besluit in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 726

MK CRvB, 18-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:833](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 aanhef onder j

Maatregelenbesluit socialezekerheidswetten

Beleidsregel maatregelen Uvw 8

ZW. BENADELINGSHANDELING. De Raad onderschrijft de conclusie van de psychiater dat de benadelingshandeling verminderd verwijtbaar is. Het Uvw heeft ten onrechte de ZW-uitkering blijvend geheel geweigerd.

5. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit, over de blijvend en geheel geweigerde ZW-uitkering van appellant, in stand heeft gelaten. [...]

5.4. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant met het wegnemen van geld bij zijn werkgever een benadelingshandeling heeft gepleegd. Ook is tussen partijen niet in geschil dat bij appellant ten tijde van deze gedragingen sprake was van een verslaving (aan cocaïne) en dat dit is aan te merken als een ziekte. In geschil is of de benadelingshandeling appellant in het geheel niet of in verminderde mate te verwijten valt. [...]

5.7. De rapporten van psychiater Nieuwdorp geven blijk van een zorgvuldig onderzoek en zijn inzichtelijk en consistent. Haar conclusies zijn overtuigend onderbouwd op grond van eigen onderzoek, waarbij kennis is genomen van de beschikbare informatie van behandelaars van appellant, waaronder een brief van 28 juli 2022 van het behandelteam van Verslavingszorg Trubendorffer. Er zijn geen aanknopingspunten om de conclusies van Nieuwdorp niet te volgen. Wat de verzekeringsarts bezwaar en beroep in reactie hierop heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. Deze verzekeringsarts heeft met name gewezen op bepaalde omstandigheden, zoals het goed functioneren van appellant op zijn werk, dat hij zich niet ziek heeft gemeld en is blijven werken tot het ontslag op staande voet en dat hij medio 2022 zelf hulp heeft gezocht. Hiermee zijn de conclusies van Nieuwdorp echter niet afdoende weerlegd. Met name in haar aanvullend rapport van 17 oktober 2024 heeft Nieuwdorp toegelicht dat de beperkte mogelijkheden van appellant om zijn gedrag te begrenzen zich niet op alle aspecten van het leven voordeden. Appellant heeft bepaalde keuzes die niet met zijn gebruik te maken hadden zeker kunnen maken, maar dat gold niet voor keuzes over het drugsgebruik en het verkrijgen van de mogelijkheden tot dat gebruik, zoals financiële middelen. Op dit standpunt van Nieuwdorp heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet met medische (inhoudelijke) argumenten gereageerd. Aangenomen wordt dan ook dat appellant wat betreft het wegnemen van geld bij zijn werkgever, zijn gedrag door de verslaving niet volledig kon begrenzen en de gevolgen hiervan niet (goed) kon overzien. Op grond hiervan onderschrijft de Raad de conclusie van psychiater Nieuwdorp dat de benadelingshandeling verminderd verwijtbaar is. Het subsidiaire standpunt van appellant wordt daarom gevolgd. [...]

Het Uvw heeft ten onrechte de ZW-uitkering blijvend geheel geweigerd.

JnB 2026, 727

CRvB, 01-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:863](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Wet WIA. BEËINDIGING WIA-UITKERING. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in hoger beroep, onder verwijzing naar de door meerdere deskundigen geconstateerde inconsistenties in de medische informatie, uitvoerig gemotiveerd waarom op de datum in geding geen sprake was van een ernstige psychiatrische stoornis die zou moeten leiden tot zwaardere beperkingen. De Raad acht de motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep navolgbaar en in lijn met het deel van het deskundigenrapport dat de Raad wel kan onderschrijven. Aangevallen uitspraak bevestigd. De beëindiging van de WIA-uitkering blijft in stand.

JnB 2026, 728

MK CRvB, 01-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:861](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Beleidsregel Uvw Terugkomen van een vaststaande beslissing (Beleidsregel)

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Instructie over terugkomen van vaststaande toerekeningsbesluiten van 26 januari 2026

WET WIA. TERUGKOMEN VAN TOEREKENINGEN VAN WGA-UITKERINGEN AAN EIGENRISICODRAGENDE WERKGEVERS. TERMIJN VAN VIJF JAAR TERUGWERKENDE KRACHT. De Raad is van oordeel dat het Uvw het bestreden besluit heeft kunnen baseren op het nieuwe beleid, zoals opgenomen in de instructie van 26 januari 2026, en dat het Uvw met de in dit beleid gemaakte keuze om de periode van terugwerkende kracht in beginsel te beperken tot vijf jaar een redelijke beleidsbepaling niet te buiten is gegaan. Het beroep wordt ongegrond verklaard. Dit betekent dat het besluit van het Uvw dat de WGA-uitkering van werkneemster vanaf 23 november 2013 niet meer aan appellante wordt toegerekend in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 729

MK Rechtbank Rotterdam, 24-06-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:7263](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6, 32

AVG. Afwijzing klacht gegevensverwerking bij contactloos betalen door ING. I.c. wordt geoordeeld dat de AP zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat op basis van het dossier geen overtreding van de AVG kan worden vastgesteld en zij heeft mogen afzien van nader onderzoek. De AP heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat op basis van het dossier geen overtreding door ING van artikel 32 AVG kan worden vastgesteld.

GRONDSLAG. Verder heeft de AP zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat op basis van het dossier geen overtreding door ING van artikel 6 AVG kan worden vastgesteld. De AP heeft geconcludeerd dat ING in algemene zin een grondslag heeft voor de verwerking van betalingsgegevens, namelijk een wettelijke verplichting. Daarnaast kunnen de verwerkingen mogelijk ook noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de overeenkomst of noodzakelijk zijn voor de behartiging van de gerechtvaardigde belangen van ING of van een derde. Ook heeft de AP toegelicht dat uitdrukkelijke toestemming voor het uitvoeren van betalingen, al dan niet contactloos, niet vereist is en benadrukt dat klanten van ING zelf bepalen of zij een betaling wel of niet verrichten met gebruikmaking van een NFC-chip, namelijk door de bankpas bij het betaalapparaat te houden. Er zijn voldoende alternatieven en de AP is niet gebleken van de door eisers geschetste situatie van het tegen de wil contactloos betalen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Basisregistratie personen

JnB 2026, 730

ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3972](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1

BASISREGISTRATIE. WOONADRES. HERINSCHRIJVING. BEWIJSLAST. Afwijzing verzoek herinschrijving op adres in basisregistratie personen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij op het adres zijn woonadres zoals bedoeld in artikel 1.1, onder o, van de Wet brp had. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in beginsel de bewijslast om aannemelijk te maken dat appellant op het adres woont bij het college ligt, maar in het licht van de omstandigheden de bewijslast bij hem komt te liggen.

[...] 5. Het doel van de Wet basisregistratie personen (Wet brp) is dat de in de brp vermelde gegevens zo betrouwbaar en duidelijk mogelijk zijn en de gebruikers van de gegevens erop kunnen vertrouwen dat deze in beginsel juist zijn. Daarom moeten in de brp gegevens over de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene geregistreerd worden. Als bij het college na adresonderzoek in redelijkheid gereede twijfel kan bestaan of de betrokkene op het adres woont waarop hij in de brp is ingeschreven, is het aan de betrokkene om aannemelijk te maken dat hij op dat adres woont.

Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1314](#), r.o. 5.

6. Het college heeft bij de afwijzing van het verzoek om herinschrijving betrokken dat er in augustus en september 2023 en in maart 2024 verschillende huisbezoeken hebben plaatsgevonden, waarbij [appellant] maar bij één daarvan op het adres werd aangetroffen. [appellant] was verder niet bereikbaar op het bij het college bekende telefoonnummer. Hij heeft daarnaast niet alle stukken die in de brief van 5 april 2024 werden gevorderd opgestuurd. Tot slot werd bij een bezoek van de politie en van Team Woonoverlast op 8 april 2024 de woning niet in bewoonde of bewoonbare staat aangetroffen.

6.1. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat in beginsel de bewijslast om aannemelijk te maken dat [appellant] op het adres woont bij het college ligt, maar in het licht van het voorgaande de bewijslast bij hem komt te liggen. Er bestond met andere woorden gereede twijfel dat [appellant] op het adres woonde. De omstandigheden dat er geen niet-thuis-brief is achtergelaten, dat er een onjuist telefoonnummer zou zijn gebeld en dat er vage verklaringen in de rapportages zouden staan, doen aan die gereede twijfel niet af. Hetzelfde geldt voor het betoog dat de bel het niet deed, omdat in de rapportage van het huisbezoek van 19 september 2023 te lezen is dat de bel het wel doet. Daarnaast is er bij verschillende huisbezoeken ook aangeklopt. [appellant] heeft verder niet nader toegelicht, ook niet in hoger beroep, waarom hij door zijn medische situatie de deur niet kon opendoen. Hij is ook niet slechts enkele keren bezocht. Het college heeft op verschillende dagen op verschillende tijdstippen huisbezoeken gedaan. De rechtbank is verder, anders dan [appellant] stelt, gemotiveerd ingegaan op het betoog dat de verkeerde verdieping zou zijn bezocht. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank dat het om een kennelijke verschrijving gaat. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Kansspelen

JnB 2026, 731

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3946](#)

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (Ksa).

Besluit kansspelen op afstand (Bkoa) 4.18 lid 1, lid 2

KANSSPELEN. BOETE. OVERTREDING. Boete van € 350.000,00 wegens overtreding van artikel 4.18, eerste en tweede lid, van het Bkoa. Appellante mag de aanmelding van een speler alleen toestaan als zij heeft vastgesteld dat de speler niet is ingeschreven in het Centraal register uitsluiting kansspelen. Om dit te controleren, moet appellante beschikken over een geldig Public Key Infrastructure certificaat (PKI-certificaat). Omdat het PKI-certificaat op 25 juni 2022 was verlopen en pas op 28 juni 2022 een nieuw certificaat is verstrekt, heeft appellante het register in de tussenliggende periode niet kunnen raadplegen bij de aanmeldingen van spelers op de website. Zij heeft in die periode wel aanmeldingen toegestaan. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank die de besluitvorming van de KSA rechtmatig heeft bevonden. Artikel 4.18, derde lid, van het Bkoa is niet van toepassing, omdat het register geen technische storing had, maar appellante het register niet kon raadplegen omdat zij geen geldig certificaat meer had. Het had voor de hand gelegen dat appellante ter bescherming van de spelers die zijn opgenomen in het register, haar website onbereikbaar had gemaakt zolang zij niet beschikte over een PKI-certificaat.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:3947](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 732

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3878](#)

minister van Asiel en Migratie.

VEU 4 lid 3

EU Handvest 4

Verordening (EU) nr. 604/2013 34

Richtlijn 2008/115/EG 6

Richtlijn 2011/95/EU 2, 3, 4, 11, 13, 14, 21

Richtlijn 2013/32/EU 1, 10, 11, 31, 32, 33, 44, 45

Vw 2000 30a, 30b, 31, 45, 62, 62a, 63

ASIEL. PREJUDICIËLE VERWIJZING. GRIEKSE STATUSHOUDERS. De Afdeling wil van het Europese Hof weten hoe de minister informatie die hij ontvangt van de Griekse autoriteiten moet betrekken bij de beoordeling van asielaanvragen van Griekse statushouders in Nederland, en of aan die statushouders een terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd.

Vraag 1a

In het geval dat een lidstaat geen gebruik heeft gemaakt van de door artikel 33, lid 1 en lid 2, onder a), van Richtlijn 2013/32/EU geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming met het oog op de toekenning van de vluchtelingenstatus in een andere lidstaat niet-ontvankelijk te verklaren, omdat de levensomstandigheden in die lidstaat de verzoeker zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest, moeten de artikelen 10, lid 2 en lid 3, en artikel 11, lid 2, van Richtlijn 2013/32/EU en artikel 4, lid 1 en lid 2, van Richtlijn 2011/95/EU, gelezen in samenhang met de uitleg van die bepalingen in het arrest van het Hof van 18 juni 2024, QY, [ECLI:EU:C:2024:524](#), aldus worden uitgelegd dat de door de statusverlenende lidstaat overgelegde stukken met betrekking tot zijn beslissing en de elementen die die beslissing ondersteunen, door de onderzoekende lidstaat alleen in de eigen beoordeling worden betrokken om te voorkomen dat er relevante elementen worden gemist bij het individuele, volledige en naar de actuele stand van zaken te houden onderzoek of de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming? Of volgt uit de door de statusverlenende lidstaat toegekende status dat de verzoeker recht heeft op internationale bescherming, tenzij het dossier van de statusverlenende lidstaat of het eigen onderzoek van de onderzoekende lidstaat redenen bieden om van dit uitgangspunt af te wijken?

Vraag 1b

Is het de onderzoekende lidstaat toegestaan de door de statusverlenende lidstaat overgelegde stukken, waaronder door de asielzoeker afgelegde verklaringen, inhoudelijk te vergelijken met de uit het eigen onderzoek verkregen stukken?

Vraag 2a

Moet punt 78 van het arrest van het Hof van 18 juni 2024, QY, [ECLI:EU:C:2024:524](#), aldus worden uitgelegd dat de onderzoekende lidstaat de statusverlenende lidstaat expliciet moet verzoeken de door hem aan een verzoeker toegekende vluchtelingenstatus in te trekken?

Vraag 2b

Indien het antwoord op de vorige vraag bevestigend luidt: binnen welke termijn dient de statusverlenende lidstaat op dat verzoek te reageren? Kan de in artikel 34, lid 5, van Verordening (EU) nr. 604/2013 genoemde termijn van vijf weken naar analogie worden toegepast in die gevallen waarin een onderzoekende lidstaat de statusverlenende lidstaat verzoekt of hij de door hem toegekende vluchtelingenstatus wil intrekken? En welke gevolgen moeten er worden verbonden aan het niet-naleven van die termijn?

Vraag 3

Als de onderzoekende lidstaat vaststelt dat een verzoeker om internationale bescherming niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming en de verzoeker tegelijkertijd niet kan worden aangezegd terug te keren naar de statusverlenende lidstaat, als bedoeld in artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG, omdat de verzoeker daar in een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige situatie terecht kan komen, mag aan hem of haar dan een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2008/115/EG, worden uitgevaardigd als de beschermingsstatus in de statusverlenende lidstaat (nog) niet is ingetrokken?

Zie in dit verband ook de prejudiciële verwijzing van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, van 19 februari 2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:3626](#).

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt opnieuw prejudiciële vragen over Griekse statushouders") uitgebracht.

JnB 2026, 733

MK ABRS, 08-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3863](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. AMBROSEPROJECT. De minister mag een asielvergunning intrekken als hij erachter komt dat een asielzoeker zijn asielmotief heeft verzonnen en heeft gebaseerd op valse verklaringen. Maar de minister moet daarna wel altijd een deugdelijke herbeoordeling maken of de asielzoeker alsnog in aanmerking komt voor asiel.

Het beoordelingskader

7.2. De rechtbank heeft in de tussenuitspraak van 28 juni 2024 overwogen dat het beoordelingskader in de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2713](#), ook van toepassing is op de situatie van betrokkenen. De minister voert op zichzelf terecht aan dat die uitspraak van de Afdeling niet gaat over herbeoordelingen, maar over de wijze waarop de minister geloofsgroei moet beoordelen bij opvolgende asielaanvragen. Voor beide situaties geldt echter dat er eerder afgelegde verklaringen over een bekering zijn die niet geloofwaardig zijn bevonden, maar er nieuwe of aanvullende argumenten, feiten en omstandigheden zijn aangevoerd op grond waarvan de betrokkene toch voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking zou kunnen komen. Daarom is de uitspraak van 28 september 2022 bij herbeoordelingen naar analogie van toepassing. Wat dit betekent voor het toetsingskader voor herbeoordelingen legt de Afdeling hierna uit.

7.3. Partijen zijn het erover eens dat de minister de bij het intrekkingsgesprek afgelegde nieuwe verklaringen moet beoordelen in samenhang met wat een vreemdeling in de voorgaande procedure over de bekering heeft aangevoerd. Dit betekent dat hij een overkoepelende geloofwaardigheidsbeoordeling moet verrichten, waarbij de minister WI 2024/6 (voorheen: WI

2014/10) toepast. De Afdeling wijst in dit verband op haar hiervoor genoemde uitspraak van 28 september 2022, onder 4.4, waarin dit nader is uitgewerkt in het geval van gestelde geloofsgroei.

7.4. Anders dan de minister betoogt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat hij de beoordelingswijze uit WI 2022/3 over bekeerlingen en afvalligen ook hier moet toepassen. De Afdeling ziet door het ontbreken van een duidelijke uitleg van de minister niet in waarom de beoordelingswijze anders zou zijn in herbeoordelingszaken zoals die onder het Ambrose-project vallen. Daarom moet de minister ook in dit type zaken bij het intrekkingengehoor vragen stellen over de drie volgende elementen: 1) de motieven voor en het proces van bekering of afvalligheid, 2) de kennis van het nieuwe geloof en 3) de activiteiten die een persoon onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van veranderingen. De Afdeling begrijpt dat verklaringen over de activiteiten die een vreemdeling na de oorspronkelijke vergunningverlening heeft verricht, voor de herbeoordeling het meest inzichtelijk zijn. Zij volgt het betoog van de minister dat het bij het intrekkingengehoor alleen nog nuttig is om vragen over element 3 te stellen, echter niet. Over elementen 1 (motieven en proces) en 2 (kennis van het nieuwe geloof) kunnen immers evenzeer vragen gesteld worden waarbij de daarop gegeven antwoorden relevant kunnen zijn bij de herbeoordeling. Bij element 1 kan gedacht worden aan vragen over de persoonlijke beleving van de voortzetting en mogelijke intensivering van het geloof of de afvalligheid. Bij element 2 kan gedacht worden aan het stellen van andere, meer verdiepende kennisvragen dan in de voorgaande procedure. Deze vragen zijn ook van belang, omdat ontoereikende verklaringen over een van de drie elementen door overtuigende verklaringen over de andere elementen gecompenseerd kunnen worden (vergelijk paragraaf 3.4.4 van WI 2022/3 en de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2022, onder 4.5).

7.5. Hier staat tegenover dat de minister niet ten onrechte uitgaat van een verzwaarde bewijslast voor de vreemdeling in een geval als hier aan de orde. De eerdere verklaringen die een vreemdeling heeft afgelegd, zijn immers achteraf gezien niet-authentiek en dus onbetrouwbaar bevonden. Dit vormt dan ook het uitgangspunt bij de herbeoordeling. Dat betekent dat de minister in dit soort gevallen van een vreemdeling mag verlangen dat hij bij het intrekkingengehoor toelicht waarom hij toch in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Daarbij dient een vreemdeling te reflecteren op zijn handelen bij de oorspronkelijke asielaanvraag, inzichtelijk te maken wat er heeft plaatsgevonden ná het verkrijgen van de verblijfsvergunning asiel en waarom nieuw ingebracht elementen en bevindingen zouden moeten leiden tot een voor hem positieve uitkomst. Als de vreemdeling dit niet doet of louter herhaalt wat hij in de voorgaande procedure al heeft aangevoerd, kan dit voor de minister aanleiding zijn om het stellen van nadere vragen over de gestelde bekering of afvalligheid achterwege te laten. Zie de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2022, onder 6.1.

7.6. De minister wijst er terecht op dat uit het arrest van het Hof van 29 juni 2023, X, [ECLI:EU:C:2023:523](#), punten 91 tot en met 93, volgt dat een valse verklaring uit een eerdere procedure een relevant element is voor de beantwoording van de vraag of een vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd als bedoeld in artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn en artikel 31, zesde lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Weliswaar staat een valse verklaring er op zichzelf niet aan in de weg dat een asielzoeker niettemin in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Maar het Hof specificeert dat het daarbij ging om een asielzoeker die bij de eerste gelegenheid zijn oorspronkelijke verzoek toegelicht en ingetrokken heeft en daarvoor in de plaats andere beweringen heeft aangevoerd (zie de punten 93 en 95). Anders dan betrokkenen betogen, heeft de minister in dit licht gezien terecht het standpunt ingenomen dat

vreemdelingen in herbeoordelingszaken in beginsel niet langer het voordeel van de twijfel wordt gegund als onjuiste verklaringen tot vergunningverlening hebben geleid. In deze zaak doen zich ook geen omstandigheden voor om af te wijken van dit uitgangspunt, onder meer omdat betrokkenen pas op hun valse verklaringen over de inval in hun woning zijn teruggekomen nadat ze daarmee bij de verhoren van de Koninklijke Marechaussee zijn geconfronteerd.

7.7. Uit het voorgaande volgt dat de opgeworpen vraag over de wijze waarop valse verklaringen bij de besluitvorming moeten worden betrokken, kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof. Gelet op de arresten Cilfit, punt 16, Consorzio Italian Management, punten 39 en 40, en Remling, punt 36, bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

7.8. De minister betoogt tot slot op goede gronden dat hij bij de herbeoordeling meer betekenis mag hechten aan documenten in het licht van de nieuwe verklaringen van een vreemdeling over zijn bekering of afvalligheid. Het is voor die herbeoordeling immers zeer relevant of, en zo ja, welke activiteiten een vreemdeling na de oorspronkelijke vergunningverlening heeft verricht. Zoals de minister op de zitting bij de Afdeling heeft toegelicht, kan een vreemdeling dit onderbouwen met objectieve documenten, maar ook met subjectieve documenten zoals eigen verklaringen, verklaringen van derden, berichten op sociale media en foto's.

Herbeoordeling van de asielverzoeken

7.9. De minister betoogt echter tevergeefs dat hij de herbeoordeling zorgvuldig heeft uitgevoerd en deugdelijk heeft gemotiveerd. Zoals de Afdeling onder 7.4 heeft overwogen, dient de minister ook bij de herbeoordeling de beoordelingswijze uit WI 2022/3 toe te passen. De rechtbank heeft in dit verband overwogen dat de vragen bij het intrekkingsgehoor zich vooral hebben gericht op element 3, dat er slechts enkele vragen over element 1 zijn gesteld en helemaal geen vragen over element 2. De minister heeft niet weersproken dat hij betrokkenen daarmee bij de intrekkingsgehoren onvoldoende naar alle elementen uit WI 2022/3 heeft bevraagd.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Minister trekt terecht asiel in na gekochte en verzonnen asielverhalen") uitgebracht.

JnB 2026, 734

MK ABRS, 02-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3781](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 3

EU Handvest 4

ASIEL. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar situatie, als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen, in Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

1. De minister heeft de asielaanvraag van betrokkene, mede voor haar twee minderjarige kinderen, niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij internationale bescherming hebben in Italië. Betrokkene heeft sinds 2019 een verblijfsstatus in Italië. De minister heeft daarom aangenomen dat zij als statushouder een band heeft met dat land die maakt dat het redelijk is dat zij met haar kinderen daarheen teruggaat. Volgens de minister heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat Italië haar verdragsverplichtingen jegens haar niet nakomt en zij bij terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. De minister heeft zich hierbij op het standpunt gesteld dat betrokkene onvoldoende inspanningen heeft

verricht om hulp in te roepen van de Italiaanse autoriteiten of de daartoe aangewezen instanties. Niet ter discussie staat dat betrokkene niet bijzonder kwetsbaar is als bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim, [ECLI:EU:C:2019:219](#). [...]

2. De minister klaagt in zijn enige grief over het oordeel van de rechtbank dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat betrokkene in staat zal zijn om haar rechten als statushouder feitelijk te effectueren en zij bij terugkeer naar Italië geen reëel risico loopt om buiten haar eigen wil en keuzes om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. [...]

2.4. De Afdeling onderkent dat betrokkene als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen geen makkelijke positie heeft in Italië en dat het vinden van werk met twee minderjarige kinderen lastig kan zijn. De minister voert echter terecht aan dat het in de eerste plaats aan betrokkene is om haar rechten in Italië te effectueren. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 3 april 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1877](#), onder 2.

2.5. Betrokkene heeft echter niet bij de Italiaanse autoriteiten geklaagd over haar situatie of aannemelijk gemaakt dat klagen bij voorbaat kansloos is. Betrokkene heeft bijvoorbeeld geen hulp gezocht nadat zij bij haar partner is weggegaan. Betrokkene heeft verklaard dat zij niet naar de Italiaanse autoriteiten durfde te gaan door een vloek die over haar is uitgesproken. Deze vloek staat echter los van de problemen die betrokkene met haar partner had. De minister mocht daarom van haar verwachten dat zij zich tot de Italiaanse autoriteiten of hulpinstanties zou wenden. Verder blijkt uit de verklaringen van betrokkene ook niet dat zij heeft geprobeerd om na haar zwangerschap opnieuw werk te vinden of opvang voor haar kinderen te krijgen.

2.6. De minister klaagt verder terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat betrokkene zich voor financiële ondersteuning tot de Italiaanse autoriteiten kan wenden. Weliswaar blijkt uit de door de rechtbank betrokken AIDA Country Reports van 2023 en 2024 dat voor statushouders voor het verkrijgen van inkomensondersteuning geldt dat zij tien jaar in Italië moeten verblijven. Echter, in het rapport uit 2024 staat ook dat er vormen van inkomensondersteuning beschikbaar zijn voor statushouders die nog maar vijf jaar rechtmatig verblijf hebben. Dat is het geval voor betrokkene. Uit de verklaringen van betrokkene volgt niet dat zij tevergeefs van deze ondersteuning gebruik heeft proberen te maken. Zij heeft namelijk alleen verklaard dat zij geen acties heeft ondernomen om een uitkering te krijgen, omdat zij volgens haar toch al wist dat zij niet aan de vereisten voldeed.

2.7. De minister heeft zich, kortom, terecht op het standpunt gesteld dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar situatie in Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:265](#), onder 2.9 en 2.11. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De grief slaagt.

JnB 2026, 735

MK ABRS, 06-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3857](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. De Afdeling is van oordeel dat het beoordelingskader dat uit de arresten SW, BL en BC en XC van het Hof van Justitie volgt, ook van toepassing is op huwelijkspartners. Dit betekent dat de minister bij de beoordeling van mvv-aanvragen in het kader van nareis en de vraag of er tussen huwelijkspartners een feitelijke gezinsband bestaat, ook moet betrekken of op de peildatum de wil bestaat om een dergelijke band te onderhouden. Hij moet bij die beoordeling alle relevante feiten en omstandigheden in het individuele geval betrekken en een op het geval toegespitste beoordeling maken. Verder moet de minister bij de beoordeling ook rekening houden met het feit dat een vreemdeling en referent geen feitelijke gezinsband hebben kunnen onderhouden gedurende de periode dat zij van elkaar gescheiden waren, in het bijzonder door een vluchtsituatie.

Samenvatting

2. In deze uitspraak oordeelt de Afdeling dat de minister bij de beoordeling van mvv-aanvragen in het kader van nareis en de vraag of er tussen huwelijkspartners een feitelijke gezinsband bestaat, ook moet betrekken of op de peildatum de wil bestaat om een dergelijke band te onderhouden. Hij moet bij die beoordeling alle relevante feiten en omstandigheden in het individuele geval betrekken en een op het geval toegespitste beoordeling maken. [...]

Beoordelingskader feitelijke gezinsband bij huwelijkspartners

6.1. Het betoog van appellant dat uit de arresten SW, BL en BC [\[ECLI:EU:C:2022:617\]](#) en XC [\[ECLI:EU:C:2022:618\]](#) volgt dat de minister een individuele beoordeling moet maken of er tussen hem en zijn echtgenote een werkelijk huwelijksleven, en dus een feitelijke gezinsband, bestaat waarin hij ook de intentie om samen te leven moet betrekken, slaagt. De Afdeling is van oordeel dat het geschetste beoordelingskader dat uit die arresten volgt, ook van toepassing is op huwelijkspartners. Het Hof gaat in deze arresten namelijk ook in het algemeen in op de beoordeling van het gezinsleven. De Afdeling is van oordeel dat deze algemene overwegingen niet alleen gelden voor het gezinsleven tussen ouders en hun kind, maar onder meer ook voor gezinsleven tussen huwelijkspartners. Zo volgt uit punt 56 van het arrest SW, BL en BC en punt 57 van het arrest XC dat artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn geen criteria bevat aan de hand waarvan lidstaten kunnen beoordelen of er daadwerkelijk gezinsleven bestaat, noch stelt dit artikelonderdeel specifieke eisen aan de hechtheid van de betrokken gezinsband. Verder wijzen punt 61 van het arrest SW, BL en BC en punt 62 van het arrest XC erop dat de beoordeling van de vereisten om een feitelijke gezinsband aan te nemen, een beoordeling per geval vereist. Dat blijkt ook uit artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren in elk afzonderlijk geval en in het licht van de door deze richtlijn nagestreefde doelstellingen, in acht worden genomen. Ook volgt uit die arresten dat volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn leden van het kerngezin steeds recht hebben op gezinshereniging, zie punt 63 van het arrest SW, BL en BC en punt 64 van het arrest XC. Verder wijst het Hof op overweging 6 van de preambule van de Gezinsherenigingsrichtlijn waaruit volgt dat die richtlijn beoogt om de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden om het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen, zie punt 58 van het arrest SW, BL en BC en punt 59 van het arrest XC. Volgens het Hof moet voor het bestaan van een feitelijke gezinsband worden vastgesteld of er daadwerkelijk een gezinsband bestaat of de wil om een dergelijke band te creëren of te behouden, zie punt 65 van het arrest SW,

BL en BC en punt 66 van het arrest XC. Verder wijst het Hof in die arresten erop dat de Gezinsherenigingsrichtlijn verlangt van lidstaten dat zij bijzondere aandacht geven aan de situatie van vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen om hun land te ontvluchten en die hun beletten daar een normaal gezinsleven te leiden, zie punt 60 van het arrest SW, BL en BC en punt 61 van het arrest XC. Het Hof wijst in dit kader op overweging 8 van de preambule van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De Afdeling is, alles overziend, van oordeel dat het Hof deze overwegingen zo algemeen heeft geformuleerd dat deze niet anders te lezen zijn bij de beoordeling van de feitelijke gezinsband tussen huwelijkspartners dan bij die tussen ouders en hun kinderen.

6.2. Dit betekent dat de minister bij de beoordeling van mvv-aanvragen in het kader van nareis en de vraag of er tussen huwelijkspartners een feitelijke gezinsband bestaat, ook moet betrekken of op de peildatum de wil bestaat om een dergelijke band te onderhouden. Hij moet bij die beoordeling alle relevante feiten en omstandigheden in het individuele geval betrekken en een op het geval toegespitste beoordeling maken. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 november 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4631](#), onder 5.6.

6.3. Appellant heeft in de bezwaarfase foto's overgelegd waarmee hij volgens hem de feitelijke gezinsband aannemelijk heeft gemaakt. De minister heeft ten onrechte volstaan met het standpunt dat deze foto's niet aannemelijk maken dat ten tijde van de inreis van appellant een feitelijke gezinsband tussen hem en zijn echtgenote bestond. De minister had namelijk ook moeten beoordelen of appellant met de overgelegde foto's aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van zijn inreis in Nederland de wil had om een gezinsleven te onderhouden. Dat geldt ook voor het standpunt van appellant dat hij in Jordanië geen geschikte huisvesting had om met zijn echtgenote samen te wonen en dat hij dagelijks telefonisch contact heeft met zijn echtgenote. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

6.4. Verder moet de minister bij de beoordeling ook rekening houden met het feit dat een vreemdeling en referent geen feitelijke gezinsband hebben kunnen onderhouden gedurende de periode dat zij van elkaar gescheiden waren, in het bijzonder door een vluchtsituatie. De minister heeft zich weliswaar op het standpunt gesteld dat er geen gedwongen aanleiding is geweest voor appellant om te vertrekken uit Jordanië, maar dat doet er niet aan af dat hij deugdelijk moet motiveren hoe de verklaringen van appellant waarom hij Jordanië heeft verlaten, zich verhouden tot de andere relevante feiten en omstandigheden. Dat betekent dat de minister de verklaring van appellant waarom hij en zijn echtgenote nog niet veel feitelijke invulling hebben gegeven aan hun huwelijksleven, moet afzetten tegen de verklaringen en stukken die gaan over de wil die appellant stelt te hebben om een feitelijke gezinsband te onderhouden. Ook dit heeft de rechtbank niet onderkend.

6.5. De minister moet dus bij de beoordeling of op de peildatum de wil bij appellant bestond om een feitelijke gezinsband te onderhouden, alle relevante feiten en omstandigheden in het individuele geval betrekken en een op het geval toegespitste beoordeling maken.

JnB 2026, 736

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 03-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18225](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

Richtlijn 2013/32/EU 24 lid 1

ASIEL. Landenbeleid Jemen. De minister heeft in strijd met het Vb ten onrechte geen medisch advies aangeboden aan eiser, ook is de rechtbank van oordeel dat niet inzichtelijk is geworden hoe de elementen uit het arrest CF en DN alles tezamen hebben geleid tot de conclusie dat in Jemen, specifiek de hoofdstad Sana'a, geen sprake is van een uitzonderlijk niveau van willekeurig geweld. De minister heeft niet op deugdelijke wijze de humanitaire omstandigheden betrokken en daarmee niet in lijn gehandeld met de uitspraak van de Afdeling van 16 juli 2025. De rechtbank is ten slotte van oordeel dat de minister niet heeft voldaan aan de opdracht van de Afdeling door niet te beoordelen of de humanitaire omstandigheden in Jemen die geen verband houden met willekeurig geweld, strijd opleveren met artikel 3 van het EVRM. Het beroep is gegrond.

JnB 2026, 737

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 03-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18242](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Landenbeleid Jemen. Alleenstaande minderjarige vluchteling. De rechtbank komt tot het oordeel dat niet inzichtelijk is geworden hoe de elementen uit het arrest CF en DN samen hebben geleid tot de conclusie dat in Jemen geen sprake is van een uitzonderlijk niveau van willekeurig geweld. De minister heeft niet op deugdelijke wijze de humanitaire omstandigheden betrokken en daarmee niet in lijn gehandeld met de uitspraak van de Afdeling van 16 juli 2025. De rechtbank is wel van oordeel dat de minister heeft kunnen afzien van nader onderzoek naar adequate opvang in Saoedi-Arabië. De rechtbank is ten slotte van oordeel dat de minister niet heeft voldaan aan de opdracht van de Afdeling in haar uitspraak van 16 juli 2025 door niet te beoordelen of de humanitaire omstandigheden in Jemen die geen verband houden met willekeurig geweld, strijd opleveren met artikel 3 van het EVRM. Beroep gegrond. De rechtbank heeft voorafgaand de zitting een kindgesprek met eiser gevoerd en in de bijgevoegde kindbrief de uitspraak op kindvriendelijke wijze uitgelegd.

JnB 2026, 738

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 02-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18203](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Transvrouw uit Colombia. Eiseres moet worden aangemerkt als 'réfugié sur place'. In Colombia was zij nog niet gestart met haar transitie. Daardoor kan zij vrees voor vervolging niet verder individualiseren, anders dan door verwijzing naar algemene landeninformatie en beleid. Omdat uit objectieve landeninformatie volgt dat transvrouwen een hoog risico lopen op geweld en discriminatie en zij volgens een beleidswijzing van de minister geen beschermingsmogelijkheden hebben bij voorkomend geweld, de minister een te vergaande individualisering van het risico van eiseres verlangt. De minister had naar het oordeel van de

rechtbank ook de afwezigheid van beschermingsmogelijkheden kenbaar in zijn besluit moeten betrekken. Beroep gegrond.

JnB 2026, 739

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 03-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18483](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Colombia. Toegedichte homoseksualiteit en Afro-Colombiaanse etniciteit. Uit de door de rechtbank aangehaalde landeninformatie blijkt dat Afro-Colombianen en leden van de LHBTI-gemeenschap te maken hebben met discriminatie door de overheid en obstakels ondervinden bij de toegang tot het rechtssysteem. De rechtbank ziet niet in waarom dit anders zou zijn voor personen aan wie LHBTI-schap wordt toegedicht. Op grond van deze omstandigheden in samenhang bezien met eerdergenoemde informatie dat de Colombiaanse autoriteiten in de praktijk onvoldoende bescherming kunnen bieden tegen de ELN, acht de rechtbank het aannemelijk dat het voor eiser gevaarlijk, dan wel bij voorbaat zinloos, is om de bescherming van de autoriteiten in te roepen. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 740

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 30-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17807](#)
minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:55d lid 1 lid 3

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen asiel. Het vervallen van de voornemenprocedure heeft geen gevolgen voor de termijn van acht weken voor het horen, maar brengt wél mee dat na het gehoor sneller tot besluitvorming kan worden overgegaan. Daarom stelt de rechtbank de termijn voor het nemen van een besluit, nadat al is gehoord over de asielmotieven, vast op vier weken (8+4-wekenmodel).

4. Als het beroep gegrond is en er nog geen besluit is bekendgemaakt, draagt de rechtbank het bestuursorgaan op om binnen twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden alsnog een besluit bekend te maken. Alleen in bijzondere gevallen kan de rechtbank een andere termijn bepalen.

4.1. De rechtbank stelt vast dat blijkens het dossier het nader gehoor nog niet is afgenomen. In een dergelijk geval legde deze rechtbank en zittingsplaats tot nu toe een termijn van zestien weken op, het zogenoemde 8+8-wekenmodel, voor het horen en beslissen. Deze termijn is volgens de Afdeling passend.

4.2. Met ingang van 12 juni 2026 is het Asiel- en migratiepact van toepassing geworden. Daarmee is de voornemenprocedure vervallen, nu de Procedureverordening, die onderdeel uitmaakt van het Asiel- en migratiepact, deze stap niet kent. Het vervallen van deze stap strekt tot vereenvoudiging en versnelling van de asielprocedure, mede gelet op de verkorte beslisttermijnen van de Procedureverordening.

4.3. Dit geeft de rechtbank aanleiding het bestaande 8+8-wekenmodel te herzien. Het vervallen van de voornemenprocedure heeft geen gevolgen voor de termijn van acht weken voor het horen, maar

brengt wél mee dat na het gehoor sneller tot besluitvorming kan worden overgegaan. Daarom stelt de rechtbank de termijn voor het nemen van een besluit, nadat al is gehoord over de asielmotieven, vast op vier weken (8+4-wekenmodel). Dat betekent dat verweerder uiterlijk binnen twaalf weken na de dag waarop deze uitspraak wordt verzonden alsnog een besluit bekend moet maken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 741

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 11-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18184](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. BELGIË. De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende is gebleken van een aanzienlijke en structurele verbetering van de opvangsituatie voor niet-kwetsbare alleenstaande mannen in België sinds de Afdelingsuitspraak van 23 juli 2025.

8. De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende is gebleken van een aanzienlijke en structurele verbetering van de opvangsituatie voor niet-kwetsbare alleenstaande mannen in België sinds de Afdelingsuitspraak van 23 juli 2025 [[ECLI:NL:RVS:2025:3305](#)]. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

8.1 Volgens de brief van Fedasil van 5 februari 2026 kunnen alleenstaande mannelijke verzoekers, die niet onmiddellijk kunnen instromen in het reguliere federale opvangnetwerk van Fedasil, tijdelijk gebruikmaken van de opvangplaatsen in het kader van het samenwerkingsakkoord met het Brussels Hoofdstedelijk gewest. Het gaat hierbij om personen die op de zogenaamde “wachtlIJst” staan, die in de praktijk een “doorstroomlijst” is: gemiddeld stromen zij na ongeveer 3,5 maand na indiening van het verzoek om internationale bescherming door naar het reguliere federale opvangnetwerk. Niet in geschil is dat de doorstroomlijst in omvang afneemt; op 2 juni 2025 zakte het aantal alleenstaande mannelijke asielzoekers voor het eerst onder de 2.000 en volgens de minister op de zitting is dit aantal op 1 mei 2026 inmiddels gedaald tot 1.127.

8.2 Volgens de genoemde brief van Fedasil kan worden vastgesteld dat, aangezien het aantal personen op de doorstroomlijst reeds geruime tijd structureel en significant lager ligt dan de beschikbare capaciteit van 2.000 plaatsen met een verder dalende trend, alle alleenstaande mannelijke verzoekers over een opvangplaats kunnen beschikken. Het is voor de rechtbank echter niet duidelijk hoe Fedasil deze conclusie heeft kunnen trekken. In dezelfde brief wordt namelijk ook vermeld dat het bij de 2.000 humanitaire opvangplaatsen gaat om 1800 generieke plaatsen en 200 plaatsen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Verder wordt vermeld dat deze capaciteit niet exclusief bestemd is voor niet-kwetsbare alleenstaande mannelijke verzoekers en ook wordt ingezet voor andere doelgroepen, waaronder niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Het is daarom naar het oordeel van de rechtbank nog steeds onduidelijk, net zoals ten tijde van de uitspraak van de Afdeling van 23 juli 2025, hoeveel plaatsen binnen de 2.000 humanitaire opvangplaatsen daadwerkelijk beschikbaar zijn voor niet-kwetsbare alleenstaande mannen. Het enkele feit dat het aantal niet-kwetsbare mannelijke verzoekers op de doorstroomlijst steeds verder daalt biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat daarmee voor deze groep asielzoekers een opvangplek is gegarandeerd. Ook blijkt uit de brief van Fedasil niet dat het aantal opvangplekken in de reguliere opvang (voor niet-kwetsbare mannelijke verzoekers) is toegenomen.

8.3 Gelet op wat onder 8.2 is overwogen is de rechtbank van oordeel dat de brief van Fedasil van 5 februari 2026 onvoldoende grond biedt om nu te oordelen - en anders dan de Afdeling in de uitspraak van 23 juli 2025 heeft gedaan - dat er in België, voor zover het gaat om de opvang van niet-kwetsbare alleenstaande mannelijke asielzoekers, niet langer sprake is van tekortkomingen in de opvangvoorzieningen. Gelet op wat de Afdeling in de uitspraak van 23 juli 2025 over de opvangvoorzieningen voor niet-kwetsbare alleenstaande mannen in België heeft overwogen, had het op de weg van de minister gelegen om meer specifiek navraag te doen bij de Belgische autoriteiten naar de stand van zaken over die opvangvoorzieningen op dit moment.

9. De minister heeft zich ook op het standpunt gesteld dat eiser bij problemen hij daarover kan klagen in België. Volgens de minister is niet gebleken dat dit niet mogelijk of bij voorbaat zinloos is. Hierover oordeelt de rechtbank als volgt.

9.1 De Afdeling heeft in de uitspraak van 23 juli 2025 geoordeeld dat asielzoekers in België, doordat de Belgische autoriteiten rechterlijke uitspraken niet naleven en dwangsommen niet betalen, ook geen toegang hebben tot effectieve rechtsbescherming van hun recht op opvang. Daarom is de Afdeling van oordeel dat in België ook op het gebied van rechtsbescherming sprake is van structurele tekortkomingen, die maken dat niet-kwetsbare alleenstaande mannen de geconstateerde tekortkomingen in de opvangvoorzieningen niet effectief bij de Belgische rechter kunnen afdwingen. De rechtbank is niet gebleken van nieuwe informatie op grond waarvan kan worden geoordeeld dat in België nu wel sprake is van effectieve rechtsbescherming als het gaat om het verkrijgen van opvang.

JnB 2026, 742

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 24-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18175](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 43 lid 1, 84 lid 2

AMBV. Overgangsrecht draagwijdte rechtsmiddel. Artikel 43, eerste lid, van de AMBV beperkt niet de rechterlijke toetsing van overdrachtsbesluiten die onder het overgangsrecht vallen.

10. Artikel 43, eerste lid, van de AMBV bepaalt dat de draagwijdte van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit beperkt is tot de beoordeling van de punten die in de onderdelen a, b en c van dat artikellid zijn genoemd. Artikel 43, eerste lid, van de AMBV valt niet onder de werking van het overgangsrecht van artikel 84, tweede lid, van de AMBV zodat dat artikel onmiddellijke werking heeft. De rechtbank is echter van oordeel dat artikel 43, eerste lid, van de AMBV niet van toepassing is op zaken die onder het overgangsrecht van de AMBV vallen. Artikel 43 valt onder Afdeling IV van de AMBV over procedurele waarborgen die zien op een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 42 van de AMBV. Bij verzoeken ingediend voor 12 juni 2026 en die vallen onder het overgangsrecht, is daarvan geen sprake. Bij die verzoeken is immers sprake van een overdrachtsbesluit volgend op de toepassing van de criteria van de Dublinverordening. Artikel 43, eerste lid, van de AMBV beperkt dan ook niet de rechterlijke toetsing van overdrachtsbesluiten die onder het overgangsrecht vallen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 743

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 03-07-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:18519](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b 94 lid 1 lid 5

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank moet, in ieder geval zolang de vrijheidsontneming nog voortduurt, de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring die is ingeleid met de kennisgeving kunnen toetsen, ook als de vreemdeling daarop geen prijs stelt en de kennisgeving, die wordt aangemerkt als een beroep, wil intrekken.

5.7. Hoewel in artikel 94, eerste lid, tweede volzin van de Vw 2000 is bepaald dat wanneer de kennisgeving is ontvangen, de vreemdeling wordt geacht beroep te hebben ingesteld, betekent dit niet dat het de vreemdeling ook vrijstaat de met een beroep gelijkgestelde kennisgeving in te trekken. Als deze mogelijkheid open zou staan dan wordt het de rechtbank onmogelijk gemaakt te voldoen aan de bepalingen uit de Opvangrichtlijn zoals deze zijn opgenomen in artikel 94, vijfde lid van de Vw 2000. De rechtbank kan dan immers niet binnen 15, uiterlijk 21 dagen de rechterlijke toetsing uitvoeren. De consequentie daarvan is dat de maatregel van bewaring moet worden opgeheven na 21 dagen.

5.8. De rechtbank verwijst in dit kader ook naar het arrest C.B.X. (ambtshalve toetsing van de bewaring) van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof)⁵. Hoewel dit arrest is gewezen onder de werking van de inmiddels herziene Opvangrichtlijn van 20136, gelden de uitgangspunten uit dat arrest onverkort. In de punten 92 en 93 van het arrest benadrukt het Hof dat, het door de Uniewetgever vastgestelde strikte kader voor bewaring en voortdurend van een bewaringsmaatregel, tot een situatie leidt die niet geheel te vergelijken valt met een bestuursrechtelijk geschil waarin het initiatief en de afbakening van het geschil bij de partijen berusten. Voor de rechterlijke autoriteit geldt de verplichting om ambtshalve vast te stellen of een uit het Unierecht voortvloeiende voorwaarde voor de rechtmatigheid van een dergelijke maatregel niet is nageleefd. De rechtbank overweegt dat, nu alleen met het verzenden van de kennisgeving de maatregel van bewaring aan de rechtbank ter toetsing kan worden voorgelegd, de rechtbank de rechtmatigheid daarvan ook alleen via die weg kan en ook moet beoordelen. Dat in bestuursrechtelijke geschillen een ingesteld beroep kan worden ingetrokken, doet niet af aan de uit de Opvangrichtlijn volgende verplichting voor de rechterlijke autoriteit om een aan de rechtbank voorgelegde maatregel van bewaring, spoedig te toetsen, ook al heeft de vreemdeling daaraan -kennelijk- geen behoefte.

5.9. Daarbij komt dat de door het Hof genoemde strikte kaders met de huidige Opvangrichtlijn nog strikter zijn geworden, nu een niet tijdige rechterlijke toets tot onmiddellijke invrijheidstelling leidt. Een mogelijkheid voor de vreemdeling om deze rechtelijke toets onmogelijk te maken door de met een beroep gelijkgestelde kennisgeving in te trekken en daarmee zijn invrijheidstelling te bewerkstelligen, verdraagt zich naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet met de doelstellingen van het Unierecht.

5.10. Dit betekent dat de rechtbank, in ieder geval zolang de vrijheidsontneming nog voortduurt, de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring die is ingeleid met de kennisgeving moet kunnen toetsen, ook als de vreemdeling daarop geen prijs stelt en de kennisgeving, die wordt aangemerkt als een beroep, wil intrekken.

JnB 2026, 744

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 16-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17759](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 b e

VREEMDELINGENBEWARING. Hoewel uit dit proces-verbaal volgt dat eiser aan het begin van het gehoor heeft aangegeven dat hij geen raadsman bij het gehoor wilde, heeft de minister nagelaten aan eiser mee te delen dat hij het recht had om twee uur te wachten op de aanwezigheid van een piketadvocaat alvorens hij zou worden gehoord. Dat is een schending van zijn recht op toevoeging van een raadsman bij vrijheidsontneming op grond van artikel 100, eerste lid, van de Vw. Het schenden van het recht op rechtsbijstand is een ernstig gebrek. Gelet op de aard van de maatregel en omdat niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de minister die aanleiding kunnen geven om aan dat gebrek voorbij te gaan, valt de belangenafweging uit in het voordeel van eiser. Dit betekent dat de inbewaringstelling van eiser vanaf aanvang onrechtmatig is.

[Naar inhoudsopgave](#)